

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

PRINCO International, spol. s r. o., IČ 45270481,
se sídlem Panuškova 1299, 140 00 Praha 4
zastoupený BDO Czech Republic s. r. o., IČ 26402220,
se sídlem Nádražní 344/23, 150 00 Praha 5

proti
žalovanému

Odvolací finanční ředitelství
se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 09.03.2022, č. j. 9089/22/5300-22441-709739

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

I.
Základ sporu

1. Dne 27. 3. 2019 byla u žalobce zahájena daňová kontrola daně z přidané hodnoty za zdaňovací období leden až říjen 2017 (dále i „kontrolovaná zdaňovací období“). Daňová kontrola byla vedena, v rozsahu prověření oprávněnosti nároku na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění od obchodních korporací GABNERIA s.r.o. a DABAR s.r.o. (ohledně druhé jmenované však žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že podle zjištění prvostupňového správce daně odvolatel prokázal oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně v souladu s ust. § 72 zákona o dani z přidané hodnoty, tudíž těmito plněními se odvolací orgán v napadeném rozhodnutí nezabýval).
2. Správce daně v průběhu dokazování dospěl k závěru, že na základě získaných důkazních prostředků nemá pochybnosti o splnění formálních a hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daně z přijatých plnění od zmíněných dodavatelů.
3. S ohledem na zjištěné skutečnosti však prvostupňový správce daně následně dospěl k závěru, že žalobce byl součástí řetězce společností zatíženého podvodem na DPH, o čemž minimálně vědět mohl a měl. Se svým závěrem seznámil prvostupňový správce daně žalobce ve výzvě č. j. 2017893/19/2713-60565-605443 (dále jen „vědomostní výzva“), prostřednictvím které žalobci poskytl prostor k doložení, že ve vztahu s poskytovatelem služeb GABNERIA postupoval s veškerou rozumnou opatrností a v dobré víře a že učinil všechna rozumná opatření tak, aby byl přesvědčen, že se nestane účastníkem podvodu na DPH.
4. Dne 18. 1. 2021 bylo žalobci v souladu s ust. § 88a odst. 1 daňového řádu doručeno oznámení o ukončení daňové kontroly za zdaňovací období leden až říjen 2017 (č. j. 27332/21/2713-60563-605443), jehož součástí byla zpráva o daňové kontrole za zdaňovací období leden až říjen 2017, evidovaná pod č. j. 1820865/20/2713-60563-605443 (dále jen „zpráva o daňové kontrole“).
5. Následně vydal Finanční úřad pro hlavní město Prahu jako prvostupňový správce daně dodatečné platební výměry
č. j. 383494/21/2004-52523-110782 ze dne 22. 1. 2021,
č. j. 383670/21/2004-52523-110782 ze dne 22. 1. 2021,
č. j. 383731/21/2004-52523-110782 ze dne 22. 1. 2021,
č. j. 383784/21/2004-52523-110782 ze dne 25. 1. 2021,
č. j. 383828/21/2004-52523-110782 ze dne 25. 1. 2021,
č. j. 383892/21/2004-52523-110782 ze dne 25. 1. 2021,
č. j. 384147/21/2004-52523-110782 ze dne 22. 1. 2021,
č. j. 384428/21/2004-52523-110782 ze dne 22. 1. 2021,
č. j. 384481/21/2004-52523-110782 ze dne 25. 1. 2021 a
č. j. 384537/21/2004-52523-110782 ze dne 25. 1. 2021,
kterými byla doměřena DPH za zdaňovací období leden až říjen 2017. Proti těmto výměrům podal žalobce dne 2. 3. 2021 odvolání.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

6. Žalobci bylo následně dne 10. 3. 2022 doručeno k rukám jeho zástupce rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství (dále jen „žalovaný“) ze dne 9. 3. 2022, č. j.: 9089/22/5300-22441-709739 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný jako odvolací orgán zamítl podle ustanovení § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“ nebo „DŘ“), odvolání žalobce.
7. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojí touto žalobou, doručenou Městskému soudu v Praze (dále též „soud“) dne 10. 5. 2022.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

8. Po rekapitulaci geneze případu je v žalobě jako první žalobní bod uvedeno přesvědčení žalobce, že se žalovaný dostal „svým liknavým přístupem“ do situace, kdy neprovedl některé důkazy, které by svědčily v žalobcův prospěch, ač ten je navrhoval, a to protože se žalovaný pohyboval na samotné hranici prekluzivních lhůt (dle žalobce to však odůvodnil tím, že „by tyto důkazy nic nového nepřinesly“).
9. Žalobce též uvedl, že neměl příležitost se seznámit s důkazy, které měl žalovaný k dispozici, a nebyly mu ani předloženy, a to ve chvíli, kdy se měl žalobce vyjádřit k doplnění daňového řízení a navrhnout případné další důkazní prostředky. Žalobce zdůraznil, že se jedná o důkazy, které neměl k dispozici, ani si je nemohl nijak opatřit (např. z veřejných zdrojů).
10. Žalovaný se tedy dle žalobce dostal vlastní vinou, když o podaném odvolání rozhodoval celý rok, do časové tísně vzhledem k hrozbě uplynutí prekluzivní lhůty. Proto poskytl žalobci lhůtu k vyjádření se k doplnění odvolacího řízení v nejkratší možné délce, a zkrátil tak právo žalobce na spravedlivý proces, kdy mu neumožnil reálné seznámení s důkazy, o které své závěry žalobce opíral (dokumenty byly žalobci poskytnuty až po lhůtě pro vyjádření se k doplnění daňového řízení). Skutečnost, že se žalobce dne 14. 2. 2022 vyjádřil k výzvě odvolacího orgánu i bez nahlížení do spisu, není dle něj relevantní.
11. Dle žalobce je dále zřejmé, že v době realizace prověřovaných zdanitelných plnění žádná ztracená daň neexistovala a ani neexistovaly znaky, které by měly žalobce „varovat“ před možnou existencí daňového podvodu. Naopak, je přesvědčen, že „ztracenou“ daň vytvořil správce daně tím, že u obchodní korporace GABNERIA s.r.o. (dále i „dodavatel“), stanovil DPH podle pomůcek tak, že jí odebral všechny nároky na odpočet daně, které vykázala v podaných daňových přiznáních a kontrolních hlášeních.
12. Žalovaný přitom dle žalobce ignoroval svoji obligatorní povinnost, která je mu uložena v § 98 odst. 2 daňového řádu, když je povinen při zvoleném způsobu stanovení daně přihlídnout také ke zjištěným okolnostem, z nichž vyplývají výhody pro daňový subjekt, i když jím nebyly uplatněny.
13. Pokud správce daně stanovil daňovou povinnost dodavatele tak, že mu dodatečně vyměřil daň z přidané hodnoty podle pomůcek, pak byl povinen zahrnout do výsledné daně i odpočty, o kterých měl informace, že jsou výsledkem fakticky existujících a přijatých zdanitelných plnění dodavatelem. V posuzovaném případě došlo postupem správce daně, kdy neuznal žádné nároky na odpočet daně, které uplatnila obchodní korporace GABNERIA s.r.o. mj. k takové situaci, že mezi „neuznanými“ nároky na odpočet daně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

byly i odpočty, které vznikly ze zdanitelných plnění poskytnutých obchodní korporací GABNERIA s.r.o., žalobcem, a to ve významné výši.

14. Správce daně měl v okamžiku stanovení daňové povinnosti obchodní korporace GABNERIA s.r.o. prokazatelně k dispozici např. kontrolní hlášení za příslušná zdaňovací období podaná jmenovanou obchodní korporací. Správce daně tak měl dle žalobce dostatek informací, aby při stanovení daně podle pomůcek vzal v potaz i tato přijatá zdanitelná plnění.
15. Výše uvedená situace dle žalobce vytvořila prostor, kdy je správce daně oprávněn odejmout nárok na odpočet daně i žalobci, splní-li podmínky, které na něj klade ustálená judikatura Soudního dvora Evropské unie.
16. Žalobce se dále domnívá, že v jeho prospěch svědčí i tzv. Axel Kittel test (dovozený z rozsudku SDEU ze dne 6. 7. 2006, ve spojených věcech C-439/04 a C-440/04 Axel Kittel a Recolta Recycling SPRL).
17. Žalobce dospívá ve svých úvahách, založených na aplikaci Axel Kittel testu, k závěru, že ke vzniku daňového podvodu u přijatých reklamních služeb nemohlo v žádném případě dojít a v takovém případě nelze vůči žalobci postupovat tak, že by mu byla kladena za vinu účast na obchodních případech, které jsou zatíženy daňovým podvodem.
18. Žalobce je přesvědčen, že stanovením daně z přidané hodnoty podle pomůcek, kdy správce daně akceptoval pouze prokazatelně uskutečněná zdanitelná plnění uskutečněná jmenovanou korporací, porušil správce daně povinnost, kterou mu ukládá ustanovení § 98 odst. 2 daňového řádu, kdy je povinen při stanovení daně podle pomůcek přihlídnout i ke zjištěným okolnostem, z nichž vyplývají výhody pro daňový subjekt, i když jím nebyly uplatněny.
19. Žalobce dále popsal případy, které podle něj jasně prokazují, že u prověřovaných reklamních plnění reálně nemohla vzniknout žádná chybějící daň. Správce daně provedeným prověřením poskytovaných reklamních služeb dle žalobce sám prokázal, že nemůže existovat ztracená daň, což je nutným předpokladem pro existenci daňového podvodu, a to ani v situaci, kdy byl odepřen nárok na odpočet daně u deklarovaného dodavatele.
20. Dále se žalobce vyjádřil k okolnostem, jež byly správními orgány definovány jako nestandardní. Žalobce se především domnívá, že žalovaný záměrně ignoroval jeho vysvětlení, kterými žalobce prokazoval, že v zásadě o nestandardní okolnosti jít vůbec nemusí.
21. Pokud jde o nestandardní okolnost týkající se společnosti AVENTADOR, k ní žalobce uvádí, že o ní neměl v průběhu realizace prověřovaných reklamních služeb žádné povědomí a informace, proč si nemyslí, že by společnost AVENTADOR byla povinna mu sdělovat, jak bude plnit předmět smlouvy, a zda k jeho splnění využije subdodavatele. Žalobci nemůže být dle jeho názoru kladeno k tíži, zda žalovaný a správce daně shledali u obchodní korporace AVENTADOR, SE jakési nestandardní okolnosti, protože je nemohl při realizaci reklamních služeb nikterak identifikovat.
22. Pokud jde o společnost GABNERIA, tam je žalobce přesvědčen, že nestandardní nebyla ve své podstatě žádná okolnost (široký okruh podnikatelských činností dodavatele; virtuální sídlo dodavatele; nezveřejňování účetních výkazů ve Sbírce listin OR dodavatelem; skutečnost, že dodavatel byl označen jako nespolehlivý plátců daně; neexistence webových

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

stránek dodavatele; personální propojení mezi společnostmi; trestní stíhání pana S.; obecná smlouva o spolupráci; umístění reklamy; cena reklamních plnění; úhrada plnění), jíž žalovaný identifikoval. Žalobce se domnívá, že mu tyto okolnosti byly připočteny k tíži pouze v důsledku konstrukcí a domněnek žalovaného, nesprávného, nepravdivého a nedbalého posouzení věci z jeho strany, přičítání žalobci i těch okolností, o nichž nemohl objektivně vědět a implicitně na straně žalovaného i zlé vůle.

23. Žalobce dále projevuje názor, že hodnocení důkazů ze strany orgánů daňové správy je prováděno formálně tak, aby naplnilo požadavky kladené na povědomí žalobce o existenci možného daňového podvodu u přijatých zdanitelných plnění. Domnívá se, že když finanční orgány nemají k dispozici žádné reálně existující konkrétní nestandardní okolnosti související s prověřovanými zdanitelnými plněními, „vytáhnou z klobouku“ ony všeobecné „nestandardní“ okolnosti, kterými jsou virtuální sídla firem, nezveřejňování účetních výkazů, neexistence webových stránek atd. Také zastává přesvědčení, že sám stát napomáhá daňovým podvodům.
24. Dále je žalobce přesvědčen, že žalovaným uvedené „objektivní“ skutečnosti (výběr obchodního partnera a personální propojení; rezignace na ověření ceny reklamy, průzkum trhu; mnohonásobně navýšená cena reklamního plnění přijatých od společnosti GABNERIA; obecná rámcová smlouvy; úhrada plnění; poměr výše zdanitelných plnění za reklamní služby přijatých žalobcem od společnosti GABNERIA k výši celkových přijatých zdanitelných plnění) nemohly samostatně vést k podezření, že se účastní transakcí zasažených podvodem na DPH, tj. že uvedené „objektivní“ skutečnosti nemohly vytvořit jasný a logicky ucelený soubor vzájemně provázaných a na sebe navazujících nepřímých důkazů, což se žalobce snaží podrobnou argumentací k jednotlivým bodům prokázat.
25. Své námitky žalobce shrnuje tak, že z uvedených skutečností je dle jeho názoru zřejmé, že u posuzovaných reklamních služeb nemohl žalobce identifikovat žádné nestandardní okolnosti. Stejně tak neexistují z jeho pohledu žádná „objektivní“ kritéria, které by jej mohla upozornit na existenci daňového podvodu spojeného s přijatými reklamními službami. Z uvedených skutečností je také zřejmé, že žalovaný i správce daně dle něj nesprávně odpověděli na otázky položené v obligatorním „Axel Kittel testu“, když na všechny odpověděli kladně, což je v rozporu s prokázanými skutečnostmi.
26. Žalovaný s právními názory žalobce uvedenými v žalobě nesouhlasí.
27. Pokud jde o námitku týkající se časové tísně, uvádí, že neodpovídá skutečnosti tvrzení že se správce daně i žalovaný pohybovali na hranici prekluzivní lhůty pro stanovení daně. Ze spisového materiálu taktéž nevyplývá, že by žalobce namítal nečinnost správce daně či žalovaného.
28. K argumentaci žalobce, že neměl všechny potřebné podklady, žalovaný uvádí, že žalobci nebránilo kdykoliv během odvolacího řízení využít právo na nahlížení do spisu, čehož také využil (jak prokazuje žádost ze dne 14. 2. 2022 zaevidovaná pod č. j. 6170/22 a č. j. 6237/22).
29. K žalobcem namítanému neprovedení v odvolacím řízení navrhovaných důkazů, žalovaný konstatuje, že jejich neprovedení bylo v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů řádně odůvodněno. Co se týče žalobcem namítaného neprovedení svědecké výpovědi pana S., žalovaný doplňuje, že žalobce navrhoval vyslechnout tohoto svědka opakovaně (pan S.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vypovídal jako svědek již dne 24. 10. 2019). Žalovaný setrvává na svých závěrech, že opakované provedené jeho svědecké výpovědi nebylo namístě.

30. Stran argumentace žalobce o chybějící dani (resp. její neexistenci) žalovaný uvádí, že u přímého dodavatele žalobce, společnosti GABNERIA, byl učiněn spolehlivý závěr o tom, že tento vystupoval v předmětném řetězci jako typický „missing trader“ znemožňující ověření rozhodných skutečností a neplní si daňové povinnosti. Důvod toho závěru žalovaný popsal.
31. Žalovaný je přesvědčen, že svým postupem společnost GABNERIA neumožnila správci daně ověřit okolnosti přijetí zdanitelných plnění. Je tak pravděpodobné, že společnost GABNERIA kompenzovala vysoká uskutečněná zdanitelná plnění vysokými přijatými zdanitelnými plnění, která již však správci daně neumožnila ověřit. Společnost GABNERIA díky přijatým zdanitelným plněním, mimo jiné od nekontaktní společnosti AVENTADOR, optimalizovala svoji vlastní daňovou povinnost. Vzhledem k tomu, že společnost GABNERIA neumožnila zahájit daňovou kontrolu, nepředložila ani primární doklady, jimiž by dokládala uplatněný nárok na odpočet daně dle § 73 ZDPH, neprokázala oprávněnost jí uplatněného nároku na odpočet z přijatých zdanitelných plnění vykázaných v podaných přiznání k DPH mimo jiné za zdaňovací období leden až říjen 2017. Výsledná doměřená daňová povinnost, která byla tvořena daňovými doklady za uskutečněná zdanitelná plnění, mj. i pro žalobce, zůstala neuhrazena, a neuhrazena zůstává i v současnosti.
32. Žalovaný v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 12. 6. 2019, č. j. 2 Afs 162/2018-47, dle něhož jedním z pravidelných znaků podvodů na DPH bývá nekontaktnost některého ze subjektů v řetězci, pro kterou nelze ověřit rozhodné skutečnosti pro řádné stanovení daně, resp. zda lze hovořit o chybějící dani.
33. Žalovaný dále konstatuje, že žalobce vychází z mylného předpokladu, že daň u společnosti GABNERIA byla doměřena podle pomůcek. Tak tomu ovšem nebylo, přičemž související argumentaci žalobce nelze mít za relevantní. Ostatně tomu neodpovídá ani obsah uvedených dodatečných platebních výměrů.
34. K nařčení žalobce, že „ztracenou“ daň vytvořil správce daně, žalovaný s ohledem na výše uvedené poznamenává, že toto neodpovídá skutečnosti. Byla to pouze společnost GABNERIA, která svým celkově pasivním přístupem typickým pro společnosti typu „missing trader“ neumožnila správci daně ověřit okolnosti přijetí zdanitelných plnění ani zahájit daňovou kontrolu, přičemž nepředložila ani primární doklady. Výsledná doměřená daňová povinnost pak zůstala neuhrazena.
35. Obdobně argumentuje žalovaný i k námitkám žalobce, že musí mít od společnosti GABNERIA příslušné podklady.
36. K žalobní námitce, že chybějící daň u společnosti GABNERIA nemá přímou souvislost s prověřovanými plněními u žalobce, žalovaný odkazuje na recentní rozsudek NSS 2 Afs 147/2020 - 37 ze dne 22. 7. 2021.
37. Žalovaný podotýká, že i přesto, že v případě některých subdodavatelů společnosti GABNERIA nebyly nalezeny rizikové znaky typické pro společnosti zapojené do podvodných transakcí, narušení neutrality bylo konstatováno právě u společnosti GABNERIA. Žalovaný též konstatuje, že není nutné prokázat, že žalobce musel vědět či věděl o tom, že přijaté reklamní služby byly spojeny s deklarováním daňovým podvodem,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

kterého se měla dopustit společnost GABNERIA, ale ke konstatování jeho účasti na podvodu na DPH postačí, když vědět mohl a měl.

38. Následně žalovaný uvádí, že nestandardní okolnosti právě ve spojení s narušením neutrality, mohou dle judikatury SDEU i NSS vést k prokázání existence podvodu na DPH, jako tomu bylo i v případě žalobce.
39. Pokud žalobce ve vztahu k nestandardním okolnostem argumentuje v tom smyslu, že tyto *nemohl při realizaci reklamních služeb nikterak identifikovat*, nebo, že *mu nemohou být kladeny k tíži*, žalovaný uvádí, že takovou argumentaci je třeba označit za zcela irelevantní. Žalobci jsou k tíži tak dávány pouze tzv. objektivní okolnosti, protože až na základě komplexního posouzení těchto objektivních okolností lze učinit závěr o tom, zda daňový subjekt o svém zapojení do podvodu na DPH věděl či alespoň vědět mohl. Žalobce dle žalovaného v žalobě příliš nerozlišuje mezi nestandardními okolnostmi řetězce, které mu nejsou kladeny k tíži, a tzv. objektivními okolnostmi, o nichž v době uskutečnění šetřených transakcí vědět měl nebo alespoň mohl. Následně žalovaný uvedl nestandardní okolnosti, které identifikoval, přičemž se domnívá, že na základě těchto nestandardností, ve spojení s narušením daňové neutrality u společnosti GABNERIA, nelze než dospět k závěru, že předmětný obchodní řetězec byl zatížen podvodem na DPH, přičemž se zjevně nejedná pouze o důsledek podnikatelského selhání.
40. K argumentaci žalobce pak žalovaný dodává, že uvedené nestandardnosti posuzovány jednotlivě (právě tak jak to činí žalobce v žalobě) skutečně nejsou nezákonné (s výjimkou nezveřejňování účetních závěrek v obchodním rejstříku) či nestandardní a samy o sobě nemají žádnou vypovídací hodnotu o podvodném charakteru obchodního řetězce. Nicméně ve svém souhrnu tyto skutečnosti napovídají tomu, že zapojené obchodní korporace (v daném případě především společnost GABNERIA) nejsou běžnými obchodníky, jejichž účelem by bylo dosažení ekonomického zisku z podnikání, ale naopak indikují, že se jedná o subjekty účastnící se spleťtí sítě společností, jejichž jediným účelem bylo páchání podvodu na DPH a masivního krácení DPH, a poté co tento záměr naplnily, „zemřely“ (tj. utlumily ekonomickou činnost, byla jim zrušena registrace k DPH, apod.).
41. Pokud jde o námitky žalobce stran „objektivních okolností“, žalovaný konstatuje, že v dané věci zjištěné objektivní okolnosti, které ačkoliv samostatně nemusí být v rozporu se zákonem, ve svém souhrnu prokazují, že žalobce věděl nebo minimálně vědět mohl a měl o svém zapojení do podvodu na DPH.
42. Žalovaný doplňuje, že jednotlivé objektivní okolnosti svědčící o vědomé účasti žalobce na podvodu na DPH nelze vykládat pouze izolovaně, jak bez dalšího činí žalobce, ale zejména je potřeba tyto objektivní okolnosti posuzovat ve vzájemných souvislostech. Význam objektivních okolností totiž tkví právě v jejich komplexnosti.
43. Při jednání soudu dne 13. 3. 2024 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích. Zástupce žalobce navrhl, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak jemu předcházející správce daně, pověřený zástupce žalovaného navrhl zamítnutí žaloby.

III.

Posouzení žaloby

44. Žaloba byla městskému soudu doručena 10. 5. 2022, a byla tedy podána v zákonem stanovené lhůtě dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí žalobci. Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.
45. Žaloba není důvodná.
46. Městský soud především obecně konstatuje, že úvahy a z nich vyplývající závěry žalovaného, obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí, shledal přezkoumatelnými, takže na ně v dalším odkazuje.
47. Takový postup je zcela v souladu s účelem a smyslem soudního přezkumu, a výstižně se k tomu vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 6 As 54/2013 – 128 ze dne 12. 11. 2014, kde konstatoval, že „... při soudním přezkumu správních rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci správní soud samozřejmě provádí samostatnou úvahu o správnosti a úplnosti skutkových zjištění správního orgánu a z nich vyvozených právních závěrů, na straně druhé nelze ztrácet ze zřetele, že účelem soudního přezkumu je, jak už slovo přezkum napovídá, hodnocení toho, co již bylo správním orgánem k věci vysloveno, ve světle oponentury obsažené v žalobních bodech. Jakkoli se lze pravdě pro omezenost lidského poznání jen přibližovat, nelze vyloučit, že se závěry přezkoumávaného správního rozhodnutí budou přezkoumávajícímu správnímu soudu jevit natolik přílehlavé, že nenalezne dostatečné množství jiných slov, jimiž by na straně jedné vyjádřil prakticky totéž a jimiž by na straně druhé přesvědčivě a pro stěžovatele uspokojivě demonstroval, že uvažuje zcela samostatně. Jinak řečeno, smyslem soudního přezkumu není nalezení alternativního a za každou cenu originálního způsobu vyjádření týchž závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán.“
48. Dále vzal soud za základ svých úvah konstatování, že mezi účastníky není sporu ohledně skutkových zjištění, ale právě a jen ohledně jejich interpretace a následné aplikace právních norem na tato zjištění. Soud proto nepovažoval za nutné detailně konstatovat obsah správního spisu, neboť ten je účastníkům znám.
49. Za další soud konstatoval, že žalobní námitky jsou v podstatné míře shodné s námitkami, které žalobce uplatnil v podaném odvolání. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí se těmito námitkami obsáhle vypořádal a žalobce v žalobě brojil právě a jen proti argumentaci žalovaného, aniž by namítal, že by odvolací námitky nebyly vypořádány. Soud v dalším proto vycházel právě z argumentace v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na kterou dále odkazuje.
50. Pokud jde o námitku ohledně tvrzené časové tísně, soud ji neshledal důvodnou.
51. V této věci se soud ztotožnil se závěry žalovaného, že zahájením daňové kontroly dne 27. 3. 2019 došlo v souladu s § 148 odst. 3 daňového řádu k přerušení běhu lhůty, přičemž k jejímu uplynutí by došlo dne 27. 3. 2022. Pokud správce daně vydal vydání předmětných dodatečných platebních výměrů ze dne 22. 1. 2021 a 25. 1. 2021, nestalo se tak na sklonku této lhůty. Též žalovaný vydal rozhodnutí o odvolání více než měsíc před uplynutím

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

prekluzivní lhůty pro stanovení daně. Pokud jde o prodloužení lhůty k reakci na seznámení podle § 115 odst. 2 daňového řádu, žalovaný v předmětném seznámení stanovil maximální zákonnou lhůtu o délce 15 dnů, načež následně vyhověl žádosti o prodloužení lhůty tak, že ji prodloužil o dobu, která v den podání žádosti (8. 2. 2022) ještě zbývala z 15denní lhůty, o jejíž prodloužení bylo žádáno, tedy o tři dny.

52. Soud toto vysvětlení zcela aproboval, s tím, že jednak všechna rozhodnutí byla vydána v rámci zákonných lhůt a jednak z obsahu daňového spisu nelze zjistit, že by žalobci bylo v průběhu řízení právě s ohledem čas znemožněno realizovat jeho práva.
53. Dále soud neshledal důvodnou námitku týkající se identifikace chybějící daně.
54. Žalovaný se touto záležitostí podrobně zabýval v bodech [53] až [57], kde pojednal o skutečnostech, na jejichž základě závěr o chybějící dani učinil. Městský soud se s těmito závěry žalovaného ztotožnil a konstatuje, že žalobcovy žalobní argumenty tyto závěry nijak nevyvrací. Pro úplnost soud konstatuje, že dodatečné platební výměry vydané vůči společnosti GABNERIA s.r.o. nebyly předmětem soudního přezkumu na základě aktuální žaloby, a soud se tedy nezabýval ani otázkou, zda daň byla tomuto subjektu doměřena podle pomůcek nebo nikoliv.
55. V další námitce žalobce poukázal na tzv. Axel Kittel test.
56. K tomu soud konstatuje, že touto problematikou se žalovaný zabýval v bodech [120] až [125] odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jeho argumentaci soud shledal srozumitelnou a přezkoumatelnou, s tím, že závěry tam vyjádřené aproboval a v plné míře na ně odkazuje. Žalobcova polemika s těmito závěry neobsahovala argumenty, jež by mohly vést k revizi závěrů žalovaného.
57. Žalobce dále polemizoval ohledně tzv. nestandardních okolností.
58. Rovněž k tomu se žalovaný obsáhle vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jmenovitě v jeho bodech [58] až [78] a dále [126] až [129]. Soud i zde konstatuje, že úvahy a závěry žalovaného shledal přezkoumatelnými a věcně správnými a proto na ně v plném rozsahu odkazuje.
59. Konečně žalobce brojil proti tomu, jak se žalovaný vypořádal s námitkou proti hodnocení objektivních okolností.
60. Touto záležitostí se žalovaný rovněž obsáhle zabýval k odvolací námitce žalobce v bodech [82] až [99] a dále [130] až [139] odůvodnění napadeného rozhodnutí. Také zde soud konstatuje, že úvahy a závěry žalovaného shledal přezkoumatelnými a věcně správnými, a proto na ně v plném rozsahu odkazuje.
61. Pokud jde o námitku proti tomu, že správce daně nevyhověl návrhu na další výslech svědka pana Z. S., soud konstatuje, že o rozsahu dokazování vždy rozhoduje orgán daňové správy. Je tedy oprávněn nevyhovět návrhu daňového subjektu na provedení konkrétního důkazu – například tedy výslechu svědka, v takovém případě však je povinen toto svoje rozhodnutí náležitě odůvodnit. Žalovaný této své povinnosti dostal, když v bodě [115] napadeného rozhodnutí vyložil, proč tento svědek nebude v odvolacím řízení vyslechnut. Soud tento postup shledal zcela souladným se zákonem.
62. Kromě toho k otázce nestandardních objektivních okolností městský soud poukazuje na recentní judikaturu správních soudů, jmenovitě pak Nejvyššího správního soudu:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

„Zpochybňuje-li daňový subjekt význam zjištěných objektivních okolností tvrzeními opírajícími se o to, že na nich neshledává nic nestandardního či podezřelého, není povinností správce daně tato tvrzení vyvracet. K odepření nároku na odpočet totiž postačí, prokáže-li správce daně, že průměrný daňový subjekt postupující s náležitou obezřetností by měl na základě uvedených okolností pojmout pochyby o smyslu prováděných transakcí a o jejich možném zatížení daňovým podvodem“ (rozsudek NSS ze dne 3. 2. 2021, čj. 4 Afs 177/2020–43, bod 35, a ze dne 12. 7. 2022, čj. 4 Afs 264/2021–57, bod 16).

63. Městský soud zastává názor, že tyto závěry je třeba vztáhnout i na věc nyní rozhodovanou a že argumentace žalovaného z tohoto zorného úhlu ob stojí.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

64. Městský soud v Praze tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žádná z žalobních námitek nebyla uplatněna důvodně, a proto soud podanou žalobu podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
65. Výrok náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce úspěch ve věci neměl a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. března 2024

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.